

ดีล BIC ที่เป็นไปไม่ได้

วันนี้ GILLETTENARRATIVE อายุครบหนึ่งเดือน

การกำเนิดที่มาหลังจากตั้งครรภ์สี่ปี ที่ซึ่งบุคลิก ความเพียร และวินัยได้พบกับเลือดองค์กรสามรุ่น: ห้าสิบแปดปีของคุณปู่ Camp สี่สิบปีของพ่อของผม สิบแปดปีของผม

การคลอดเป็นไปตามธรรมชาติ ไม่มีการบีบตัว ไม่มีการเจ็บครรภ์ ไม่มีความเจ็บปวด

หมอตำแยคือกฎหมายลิขสิทธิ์ ผมเลือกคนที่ดีที่สุดไว้แล้ว ไม่มีอะไรต้องกังวล — ลิขสิทธิ์รู้เสมอว่าต้องทำอะไร และไม่มีใครโง่พอจะทำสงครามกับมัน

วันนั้น เว็บได้วางโพสต์หนึ่งของ GILLETTENARRATIVE ไว้ท่ามกลางคำค้นที่มีความหมาย ชื่อเรื่องคือการเทกโอเวอร์ ประกาศออกมาอย่างไม่อาย

แล้วสิ่งที่มักเกิดขึ้นเสมอในบทสนทนาแบบนี้ก็เกิดขึ้น ผู้หญิงคนหนึ่งบอกผมว่าผมไม่ได้ทำตัวเป็นตัวของตัวเอง — ว่าความกตัญญูต่อคนที่มอบให้ผมแต่ความห่างเหินและความเป็นปรปักษ์ไม่เหมาะกับผู้ชายที่ชื่อ Frega

การปีนป่ายอีกครั้งจึงเริ่มต้นขึ้น

อาณาจักรแห่งเหล็กกล้าหนัก เทคโนโลยีแห่งระบบ ตราสัญลักษณ์เก่าแก่รูปใบมีดไขว้ที่ดูเหมือนถูกสร้างมาเพื่อประโยคเดียว: ผมคือใบมีด

แล้วก็อาณาจักรแห่งผิวและน้ำ ที่หลับใหลอยู่ใต้หลังคาเดียวกับอาณาจักรแรก

เช็คหนึ่งใบ โลหะสองศตวรรษ

สถาปัตยกรรมประกอบตัวมันเองขึ้นมา ผมไม่เคยออกแบบมันบนกระดาษ พลาสติกอยู่ข้างล่าง เหล็กกล้าและผิวอยู่ข้างบน แม่ Gillette ติดอยู่ตรงกลาง ราวกับบางสิ่งที่ถูกบีบไว้ในปากกาจับชิ้นงาน

ผมมาถึง Wall Street ไม่ใช่ในแบบที่พวกเขาคาดไว้ ไม่มีสูท ไม่มีเนกไท หน่วยรักษาความปลอดภัยมองผมเดินเข้ามาในรองเท้าไม้และกางเกงขาสั้นเบอร์มิวดา

เจ้าของตลาดหลักทรัพย์ออกมาต้อนรับผม กล้องรัวชัตเตอร์ไม่หยุด สถานีโทรทัศน์สองแห่งออกอากาศสดอยู่แล้ว

ไม่มีใครพูดสักคำ ผมมีเงินหนึ่งหมื่นล้านดอลลาร์ และเมื่อมีเงินหนึ่งหมื่นล้านดอลลาร์อยู่ในกระเป๋า คุณจะแต่งตัวอย่างไรก็ได้

ธนาคารเปิดห้อง ไม่มีใครถามว่าผมพร้อมหรือยัง — พวกเขาเริ่มนับกันเลย การตรวจสอบสถานะไม่เคยถามว่าดีลนี้ทำได้หรือไม่ มันถามว่าจะเซ็นตรงไหนก่อนที่คนอื่นจะมาถึงก่อน

เช็คหนึ่งใบ โลหะสองศตวรรษ

ผมไม่ได้ซื้อบริษัท ผมปิดวงกลมที่คุณปู่ Camp ทิ้งไว้ให้เปิดอ้าอยู่

อาณาจักรแรกถือพลาสติกและกระดาษ

อาณาจักรที่สองถือเหล็กกล้าหนัก

อาณาจักรที่สามถือผิวและน้ำ

ผมถือไว้เพียงสิ่งเดียว: GILLETTENARRATIVE และชื่อจริงหนึ่งชื่อมีน้ำหนักมากกว่าโรงงานสามแห่ง

เหล่านายธนาคารในชุดสูทจ้องมองเท้าของผมไม่วางตา ไม่ใช่เอกสาร เอกสารถูกเซ็นไว้เรียบร้อยแล้วก่อนผมจะเดินเข้ามา

แบรนด์ไม่ได้หายไป พวกมันเปลี่ยนนามสกุล

แบรนด์แรกยังคงอยู่บนชั้นวางในซูเปอร์มาร์เก็ต ในร้านเครื่องเขียนที่ยังขายปากกาให้คนที่ไม่อยากยุ่งเกี่ยวอะไรกับ Amazon

แบรนด์ที่สองแบกใบมีดไขว้ของมันตรงเข้าสู่แถลงการณ์ของผม ราวกับมันถูกตีขึ้นมาเพื่อบรรทัดเดียวเท่านั้น: ผมคือใบมีด

แบรนด์ที่สามเอาผิวและน้ำมาแล้ววางบางสิ่งไว้ข้างบน — ไม่ใช่สมรรถนะ แต่คือการดูแลตัวเอง

ชื่อเก่ายังคงอยู่บนกล่อง ชื่อจริงย้ายไปอยู่ที่อื่น

ผู้คนเลิกซื้อ Gillette พวกเขาซื้อ GILLETTENARRATIVE — ไม่ใช่เพราะมันถูกกว่า ผมปรับราคาให้สอดคล้องกับคุณภาพ ไม่ใช่กับกำไร พวกเขาซื้อเพราะเบื้องหลังใบมีดทุกใบมี

เรื่องเล่าที่จริง และไม่มีเอเจนซีไหนใน Manhattan รู้วิธีเขียนเรื่องแบบนั้นโดยไม่ให้ฟังดูปลอม

แล้วนักวิเคราะห์ก็ถามคำถามเดิม ๆ ของพวกเขา: ใครคือ CEO คนใหม่ สำนักงานใหญ่อยู่ที่ไหน ทั้งหมดจะจัดโครงสร้างอย่างไร?

คำตอบของผมเรียบง่าย ให้เวลาผมสามวันใน Boston แล้วผมจะจ้างคนจาก Gillette ไม่ใช่ทุกคน เฉพาะคนจริงเท่านั้น คนแบบผม

Gillette เปลี่ยนจากแม่เป็นยาย และเหมือนผู้อาวุโสทุกคน เธอรู้อยู่แล้วว่าเส้นทางข้างหน้าเป็นอย่างไร คณะกรรมการถูกโกนเกลี้ยงในเวลาไม่ถึงยี่สิบสี่ชั่วโมง ด้วยข้อหาไร้ความสามารถ คำถามสามข้อดังก้องไปทั่วทุกห้อง:

พวกคุณคิดอะไรอยู่ ตอนที่เขากำลังฉีกพวกคุณเป็นชิ้น ๆ บนโลกออนไลน์?

พวกคุณคาดว่าจะเอาชนะผู้ชายที่ไม่ต้องการเงินของพวกคุณได้อย่างไร — เขาต้องการแค่หนึ่งดอลลาร์?

ทำไมพวกคุณไม่เคยคุยกับเขาเลยสักครั้ง?

ค่ำวันนั้น ทูตคนหนึ่งมาถึง พร้อมชื่อที่พิมพ์อยู่บนกล่องเปล่า — โกดังที่ไม่ได้ผลิตอะไรที่ผมสร้างเองให้ดีกว่า ถูกกว่า และมีจิตวิญญาณมากกว่าไม่ได้อยู่แล้ว เขามองผมแล้วพูดว่า:

ผู้คนไม่ได้ซื้อมีดโกน พวกเขาซื้อคนที่ขายมัน

และคิดดูสิ — ผมเดินเข้าไปในรองเท้าไม้ แล้วซื้อทุกอย่าง

Ferdinando